

13 d d r

5074

**FREDERIK JENSEN
MARGUERITE VIBY
SVEND BILLE**

Oberst Henrik Løwe
 ... stolt og strunk ... opdraget i den gamle Prøjsersaad ... Børneven om en Hals ...

Frederik Jensen.

Grethe
 ... Kontor meligforelsket ung, yndig og fuld af Narre

Grøn dame ... hem i sin Chef ... bedaarende ... streger ...
Marguerite Viby.

Poul Løwe
 ... Grosserer i Damekjoler, rig og charmerende ... eksemplarisk Ægtemand.

Svend Bille.

Mona, Pouls Kone
 ... største Passion: Hunde ... næststørste: Kammerjunker Bender ...

Beatrice Bonnesen.

Ebba Olsen
 ... Mannequin hos Løwe ... medvirkende til, at de forelskede faar hinanden.

Helga Frier.

13 AAR

Hannibal Petersen
 ... Yngste Kontorist hos Poul Løwe ... ikke særlig arbejdsivrig ... mest glad, naar Chefen ikke er paa Kontoret.

Arthur Jensen.

Kaj Bender
 ... hundeeinteresseret Kammerjunker ... er Husven hos Løwe ...

Knud Heglund.

13 AAR

*Dansk Talefilms-Lystspil efter Manuskript
af Fleming Lyngge og George Schnéevoigt
Optaget af A/S Nordisk Tonefilm*

Iscenesat af George Schnéevoigt

*Musikken af Dan Folke
Sangteksterne af Børge og Arvid Müller
Den ledsagende Musik af Kapelmester
Otto Lington og hans Orkester
Eneret A/S Kinografen*

13 AAR

Poul Løwe — Damekonfektion en gros — staar der paa Skiltet — — og inde i Kontoret er den lille Kontordame Grethe Grøn i Færd med, efter Chefens Diktat, at skrive paa Maskinen et Forretningsbrev til en af Firmaets Malmø-Forbindelser. Poul Løwe er ung, indtagende og rig — og Grethe er det samme, med Undtagelse af „rig“ — og ingen af dem er gensidig blinde for disse hinandens Egenskaber, hvorfor det er svært for dem at koncentrere sig om Skrivemaskinen. Der er blot et vanskeligt og pinligt Problem: Poul er gift! Han bliver netop mindet om det ved en Prospektkort-Hilsen fra Berlin, hvor Mona — Fruen — er nede for at deltage i en Hundestilling med et af sine mange Børn. „Børnene“ er et Par pragtfulde Grand danois-Hunde. Rigtige Menneskebørn eksisterer nemlig ikke i Pouls og Monas Ægteskab — til den „gamle Løwes“, Oberstens, store Harme og Ærgrelse. Oberst Løwe, Pouls Fader, elsker nemlig Børn. Bag hans bryske Militær-Væsen og stramme Uniform banker et varmt og godlidende Hjerte, der kun længes efter nogle rigtige, levende Børnebørn at banke for. Han søger Sønnen paa Kontoret

Refrain
 Højt at flyve — dybt at falde —
 synges af Frederik Jensen og Marguerite Viby
 GYNGENDE VALS
 Højt at flyve — dybt at falde
 Sikke en Saltomtalle.
 Nu er vi li' over Øresund,
 Tænk, er det ikke et stør Sund,
 Gid vi snart var vel i Malmø,
 Hvorfor det? Jo, jeg har Kvalmø,
 Sig han skal standse. Slaa bak, slaa bak.
 Fy, for. — Hva' — Fy, for. — Tak.
 Jamen jeg føler mig slej i Da'.
 Lille Flyver, lad mig komme a'.

HER ER DER EN LILLE PIGE —
 synges af Marguerite Viby
 TANGO
 Her er der en lille Pige,
 hvor er der en lille Dreng?
 Hvem vil med i Himmerige?
 med mig i sødt Refrain.
 Er der ingen, der vil smile til mig?
 Er der ikke noget, nogen vil mig?
 Hvorfor skal vi som de andre
 nøjes med en yndig Leg?
 Hvorfor skal vi ikke vandre
 Kærlighedens Lykkevej?
 Kun til een i Verden
 s'f jeg, det er dig, der er den
 Her er der en lille Pige,
 hvor er der en lille Dreng?

og giver Luft for sin Harme — og Varme. Han viser Poul sin nylig udarbejdede Stamtavle over Slægten Løwe — alle børnerige Ægteskaber der har bidraget til Slægtens Blomstring. Skal nu „Løwe-Slægten“ uddø med Poul og Mona? Obersten tordner og buldrer for Sønnen, der anfører til sit Forsvar, at Konen jo har mere Interesse for sine kære Hunde end for Børn.

— — —

„Journalist-Samfundet“ afholder Foraarsfest og Kostumebal — og Poul har skaffet sig en Billet — fordi han vidste, at Grethe Grøn skulde derhen. Herregud, Mona er jo i Berlin — og lidt uskyldig Flirt med en køn og sød Kontordame kan jo intet gøre — eller drage frygtelige Følger — vel. —

Og dog bliver Følgerne frygteligere end nogen — og mindst Poul og Grethe — kunde drømme om — ak, ja. — —

De morer sig yndigt til Festen. Grethe har syet sig et henrivende Barnekostume — og Pouls let fængelige Hjerter flammer. De danser, ler, synger — og drikker lidt for meget! For da de omsider skal bryde op, glemmer Grethe rent, at hun har givet Hannibal Petersen, en ung Kollega fra Kontoret, sin Taske til Opbevaring under Dansen. Og i Tasken ligger jo Gadedørsnøglen — og den foreløbige Følge bliver da, at vi ser Poul og Grethe kommer lidt usikkert sejlene ind i Hallen i Pouls elegante Villa. Grethe kan jo sove i hans Gæsteværelse — og herregud — Konen er jo ikke hjemme! — Saadan bliver det da. De sejler videre op ad Trappen — ind paa Gæsteværelset — Poul trækker sig tilbage — uden saa meget som et lille Kys. Og Grethe laaser sin Dør.

— — —

Næste Morgen kommer Mona hjem — et Par Dage før ventet. Til Pouls ubeskrivelige Rædsel staar hun pludselig i hans Soveværelse med alle „Børnene“, der straks giver sig til at æde hans Slips. Grethe sover endnu den uskyldiges Søvn, og Poul kan ikke slippe fra Mona hen at advare Grethe mod den truende

Fare. — — — Og saa sker da Katastrofen ved Morgenteen! Obersten er kommen paa Besøg og sidder sammen med Mona og den paafaldende nervøse Poul ved Bordet. Da pludselig — Rædsel og Skræk — kommer Grethe løbende ned ad Trappen i sit Barnekostume! Tableau!

— — —
Kun Grethes Aandsnærværelse redder foreløbig Situationen. „Papa, Papa“ raaber hun, og kaster sig om Halsen paa den forvirrede Poul. Oberst Løwe slutter lykkelig Barnet i sine Arme, Pouls Datter! Han selv er pludselig blevet Bedstefar! Saa blæse med om Barnet er lidt uægte — fra før Monas Tid — det er dog et rigtigt levende Barn af Løweslægten — og derfor mere ægte end nogen af Monas fine Race-„Børn“!

— — —
Ja, saadan gaar det da til, at Grethe pludselig bliver 13 Aar! Den lykkelige „Bedstefar“ overøser hende med Presenter — Sjippetov — Løbehjul — Bolde. Men Poul, ja, han har det ikke godt. Selv om han ganske vist elsker Grethe — for det gør han — saa har han jo en Kone at tage Hensyn til. Hvor længe vil Svindelen blive uopdaget — hvor naar springer Ballonen?

Og saa springer den alligevel paa en anden Maade, end han venter.

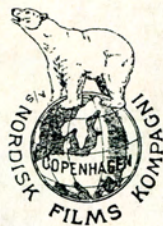
Grethe opdager nemlig snart, at Mona bag sit skønne Ydre gemmer en falsk Sjæl: hun bedrager sin Mand! Hun er Kæreste med den hundinteresserede Kammerjunker Bender. Og Grethe, der af hele sit lille Hjerte elsker sin Poul — ligesom hun føler, at Poul elsker hende, beslutter da at aabne hans Øjne. Da hun en Aften kommer under Vejr med, at Mona — under Paaskud af en ny Hundeudstilling — tager til Malmø med Kammerjunkereren, spiller Grethe sit snedige Spil. Hun faar næste Morgen tidlig saavel Obersten som Poul med sig til Hotellet i Malmø, hvor Mona er taget ind — og Spillet afsløres. Poul ser, at intet mere stiller sig i Vejen for hans og

Grethes Lykke, Mona drager af med sin Hundejunker, og den eneste bedrøvede er Obersten, der opdager, at Grethe ikke er „13 Aar“, og han alligevel ikke er Bedstefar — — men trøstes, da Grethe tilhvisker ham: „Ikke endnu, men jeg lover, du skal nok blive det.“

Og et lykkeligt Smil breder sig ogsaa paa Oberstens Ansigt.

INSTRUKTØR:
GEORGE SCHNÉEVOIGT

ENERET:
A/S KINOGRAFEN

GRATIS

Isador

**FREDERIK JENSEN
MARGUERITE VIBY
SVEND BILLE**

13 AAR

GRETHE GRØN ... Kontordame ... hemmelig forelsket i sin Chef ... ung, yndig og bedarende ... fuld af Narrestreger
MARGUERITE VIBY

OBERST HENRIK LØWE ... stolt og strunk ... opdraget i den gamle Prøjsersaand...Børneven om en Hals...
FREDERIK JENSEN

POUL LØWE ... Grosserer i Damekjoler, rig og charmerende ... eksemplarisk Ægtemand...
SVEND BILLE

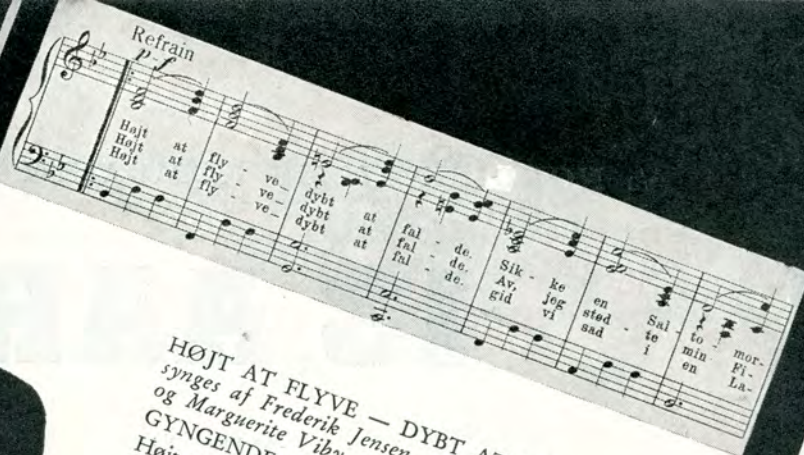
MONA, POULS KONE... største Passion: Hunde... næststørste: Kammerjunker Bender
BEATRICE BONNESEN

EBBA OLSEN... Mannequin hos Løwe... medvirkende til, at de forelskede faar hinanden
HELGA FRIER

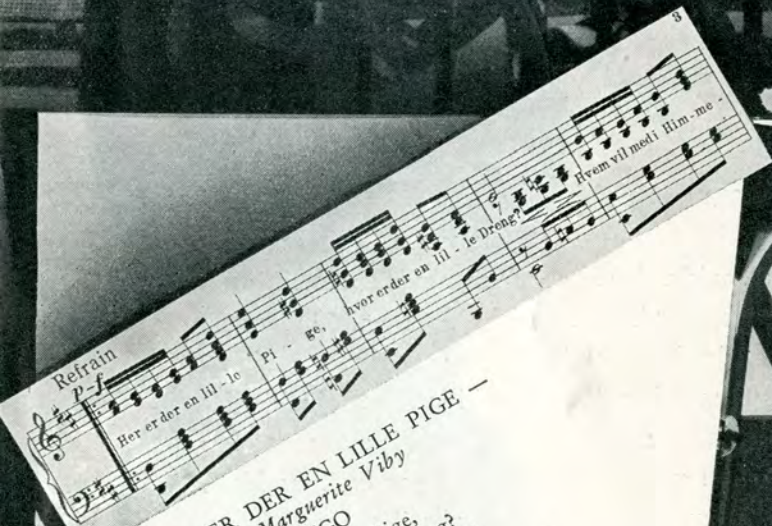
HANNIBAL PETERSEN... yngste Kontorist hos Poul Løwe ... ikke særlig arbejdsivrig ... mest glad, naar Chefen ikke er paa Kontoret...
ARTHUR JENSEN

KAJ BENDER... hundeinteresseret Kammerjunker ... er Husven hos Løwe...
KNUD HEGLUND

HØJT AT FLYVE — DYBT AT FALDE
 synges af Frederik Jensen
 og Marguerite Viby
GYNGENDE VALS
 Højt at flyve — dybt at falde
 Sikke en Saltomortalle.
 Nu er vi lj' over Øresund,
 Tænk, er det ikke et stør'e Sund?
 Hvorfor det? Jo, jeg har Kvalmø,
 Sig han skal standse. Slaa bak, slaa bak.
 Fy, for. — Hva'? — Fy, for. — Tak.
 Jamen jeg føler mig sløj i Da'.
 Lille Flyver, lad mig komme a'.

HER ER DER EN LILLE PIGE —
 synges af Marguerite Viby
TANGO

Her er der en lille Pige,
 hvor er der en lille Dreng?
 Hvem vil med i Himmeriget?
 mød mig i sødr Refrain.
 Er der ingen, der vil smile til mig?
 Er der ikke noget, nogen vil mig?
 Hvorfor skal vi som de andre
 nøjes med en yndig Leg?
 Hvorfor skal vi ikke vandre
 Kærlighedens Lykkevej?
 Kun til een i Verden
 sir jeg, der er dig, der er den.
 Her er der en lille Pige,
 hvor er der en lille Dreng?

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI præsenterer

13 AAR

Manuskript:

FLEMING LYNGE og GEORG SCHNÉEVOIGT

Iscenesat af

GEORGE SCHNÉEVOIGT

Musikken af DAN FOLKE

Sangteksterne af BØRGE og ARVID MÜLLER

Den ledsagende Musik af Kapelmester

OTTO LINGTON og hans Orkester

Produktion: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

POUL LØWE — Damekonfektion en gros — staar der paa Skiltet — og inde i Kontoret er den lille Kontordame *Grethe Grøn* i Færd med, efter Chefens Diktat, at skrive paa Maskinen et Forretningsbrev til en af Firmaets Malmø-Forbindelser. *Poul Løwe* er ung, indtagende og rig — og *Grethe* er det samme med Undtagelse af „rig“ — og ingen af dem er gensidig blinde for disse hinandens Egenskaber, hvorfor det er svært for dem at koncentrere sig om Skrivemaskinen. Der er blot et vanskeligt og pinligt Problem: *Poul* er *gift!* Han bliver netop mindet om det ved en Prospekt-kort-Hilsen fra Berlin, hvor *Mona* — Fruen — er nede for at deltage i en Hundeudstilling med et af sine mange Børn. „Børnene“ er et Par pragtfulde Grand danois-Hunde. Rigtige Menneskebørn eksisterer nemlig ikke i *Pouls* og *Monas* Ægteskab — til den „gamle Løwe“s, Oberstens, store Harme og Ærgrelse. Oberst Løwe, *Pouls* Fader, elsker nemlig Børn. Bag hans bryske Militær-Væsen og stramme Uniform banker et varmt og godlidende Hjerter, der kun længes efter nogle rigtige, levende Børnebørn at

banke for. Han søger Sønnen paa Kontoret og giver Luft for sin Harme — og Varme. Han viser *Poul* sin nylig udarbejdede Stamtavle over Slægten Løwe — alle *børnerige* Ægteskaber, der har bidraget til Slægtens Blomstring. Skal nu „Løwe-Slægten“ uddø med *Poul* og *Mona*? Obersten tordner og buldrer for Sønnen, der anfører til sit Forsvar, at Konen jo har mere Interesse for sine kære Hunde end for Børn.

— — —
„Journalist-Samfundet“ afholder Foraarsfest og Kostumebal — og *Poul* har skaffet sig en Billet — fordi han vidste, at *Grethe Grøn* skulde derhen. Herregud, *Mona* er jo i Berlin — og lidt uskyldig Flirt med en køn og sød Kontordame kan jo intet gøre — eller drage frygtelige Følger — vel. —

Og dog bliver Følgerne frygteligere end nogen — og mindst *Poul* og *Grethe* — kunde drømme om — ak, ja. — —

De morer sig yndigt til Festen. *Grethe* har syet sig et henrivende Barnekostume — og *Pouls* let fængelige Hjerter flammer. De danser, ler, synger — og *drikker lidt for meget!* For da de omsider skal bryde op, glemmer *Grethe* rent, at hun har givet *Hannibal Petersen*, en ung Kollega fra Kontoret, sin Taske til Opbevaring under Dansen. Og i Tasken ligger jo Gadedørsnøglen — og den foreløbige *Følge* bliver da, at vi ser *Poul* og *Grethe* kommer lidt usikkert sejlene ind i Hallen i *Pouls* elegante Villa. *Grethe* kan jo sove i hans Gæsteværelse — og herregud — Konen er jo ikke hjemme! — Saadan *bliver* det da. De sejler videre op ad Trappen — ind paa Gæsteværelset — *Poul* trækker sig tilbage — uden saa meget som et lille Kys. Og *Grethe* laaser sin Dør.

— — —
Næste Morgen kommer *Mona* hjem — et Par Dage før ventet. Til *Pouls* ubeskrivelige Rædsel staar hun pludselig i hans Soveværelse med alle „Børnene“, der straks giver sig til at æde hans Slips. *Grethe* sover endnu den uskyldiges Søvn, og *Poul* kan ikke slippe fra *Mona* hen at advare *Grethe* mod den truende Fare. — — — Og saa sker da Katastrofen ved Morgenteen! Obersten er kommen paa Besøg og sidder sammen med *Mona* og den paafaldende nervøse *Poul* ved Bordet. Da pludselig — Rædsel og Skræk — kommer *Grethe* løbende ned ad Trappen i sit Barnekostume! Tableau!

Kun Grethes Aandsnærværelse redder foreløbig Situationen. „Papa, Papa!“ raaber hun og kaster sig om Halsen paa den forvirrede Poul. Oberst Løwe slutter lykkelig Barnet i sine Arme, *Pouls Datter!* Han selv er pludselig blevet *Bedstefar!* Saa blæse med om Barnet er lidt uægte — fra før Monas Tid — det er dog et rigtigt levende Barn af Løweslægten — og derfor mere ægte end nogen af Monas fine Race-„Børn“!

— — —

Ja, saadan gaar det da til, at Grethe pludselig bliver 13 Aar! Den lykkelige „Bedstefar“ overøser hende med Presenter — Sjippetov — Løbehjul — Bolde. Men Poul, ja, han har det ikke godt. Selv om han ganske vist elsker Grethe — for det *gør* han — saa har han jo en Kone at tage Hensyn til. Hvor længe vil Svindelen blive uopdaget — hvor naar springer Ballonen?

Og saa springer den alligevel paa en anden Maade, end han venter.

Grethe opdager nemlig snart, at Mona bag sit skønne Ydre gemmer en falsk Sjæl: *hun bedrager sin Mand!* Hun er Kæreste med den hundinteresserede Kammerjunker Bender. Og Grethe, der af hele sit lille Hjerter elsker sin Poul — ligesom hun føler, at *Poul* elsker *hende*, beslutter da at aabne hans Øjne. Da hun en Aften kommer under Vejr med, at Mona — under Paaskud af en ny Hundeudstilling — tager til Malmø med Kammerjunkeren, spiller Grethe sit snedige Spil. Hun faar næste Morgen tidlig saavel Obersten som Poul med sig til Hotellet i Malmø, hvor Mona er taget ind — og Spillet afsløres. Poul ser, at intet mere stiller sig i Vejen for hans og Grethes Lykke, Mona drager af med sin Hundejunker, og den eneste bedrøvede er Obersten, der opdager, at Grethe ikke er „13 Aar“, og han alligevel ikke Bedstefar — — men trøstes, da Grethe tilhvisker ham: „Ikke endnu, men jeg lover, du *skal nok blive det.*“

Og et lykkeligt Smil breder sig ogsaa paa Oberstens Ansigt.